

Popelky mezi českými knihovnami

Krajanské knihovny jsou zvláštní odrůda knihoven, která dosud nebyla nijak definovaná ani vážněji zkoumaná. Nemají svou vlastní subjektivitu a často ani stálého knihovníka. Obvykle spadají pod český či česko-slovenský krajanský spolek nebo pod některou z českých krajanských škol. Jejich knihovní fond nebývá příliš velký ani pravidelně aktualizovaný. O knihy se starají krajané svépomocí a víceméně bez znalosti knihovního světa. Velká řada těchto „knihoven“ nemá svoje vlastní prostory, a tak se knihy v taškách, kufrech, krabicích převážejí na krajanské akce nebo v sobotu do školy.

To, co krajanským knihovníkům chybí na profesionalitě, dohánějí láskou ke knihám a srdeční vazbou, která je motivuje a táhne. I proto je třeba si odpustit uvozovky, mluvíme-li o těchto knihovnách, a brát je jako plnohodnotné knihovnické parťáky začátečníky a srdcafe, jako neformální instituce bez právní formy, které potřebují najít své místo na slunci. A s trochou pomoci a podpory jim pomoci být tím, čím býti mají – jedním z pilířů krajanských komunit s nedozírnou důležitostí a obrovským smyslem.

Pojítka s domovem a kulturou

Česká knihovna v zahraničí není jen o knihách. Tvoří křehké pojítka s domovem a s kulturou, ve které jsme vyrůstali. Knihy v češtině pak voní domovem, mateřským jazykem a jsou něžným pohlazením pro duši v moři cizojazyčných knih. Každá kniha v rodném jazyce je cenná. Knihovna je tu proto k nezaplacení! Není možné si skočit do knihkupectví a prostě knihu koupit. Knihu – koupenou či darovanou – je třeba dostat do státu, kde se knihovna nachází, a to není zrovna dvakrát lehké, nehledě na to, že je to z finančního hlediska neskutečně náročné. Jak se tedy tyto knihy dostanou do krajanských knihoven?

Tady se cesty a způsoby různí v závislosti na státu a – řekněme si na rovinu – také v závislosti na vzdálenosti od České republiky. Do příhraničního Německa nebo na Slovensko je dostaneme

určitě snáze než do Austrálie nebo Ameriky. O Africe nebo Asii ani nemluvě. Poštovné těžkých balíků plných příběhů sice vylétá do závratných výšin a náklady na knihu se tak vyšplhají na několiknásobek její ceny, ale navzdory tomu se v případě nouze používá. Nejčastější jsou ale kreativní metody jakéhokoli způsobu. Dováží nějaká firma pravidelně zboží z ČR do zahraničí? Přijede někdo z krajanů nebo jejich příbuzných za vámi autem? Mezi těmito „metodami“ však jasně vede způsob „kniha do kufru“. A tak knihovníci, vedení krajanských spolků, ale i krajané a jejich příbuzní obvykle přibalí do již tak těžkého kufru knihy a pak kufr váží, aby se vešli do leteckou společností požadovaného limitu. Je třeba doslova a do písmene položit na misku vah, co do kufru nepříjde, aby bylo místo na pár knižních přírůstků!

„Akvizice“

Je tedy jasné, že nejvíce knih přivezou, resp. přivezli do zahraničí právě krajané. Tím spíše si těchto knih váží. Vyhodit knihu? Nemyslitelné! Tyhle knihy s duší, které procestovaly svět, mají pro jejich majitele nevyčíslitelnou hodnotu. Dnes už jsou cestování a migrace celkem jednoduchou záležitostí, ale představte si krajané, kteří byli kdysi politickými migranty. Utíkali do zahraničí bez vidiny toho, že svou vlast a své blízké ještě někdy uvidí. V jejich zavazadlech jistě

nebylo místa nazbyt. Těch pár knih, které v nich získaly čestné místo, jsou poklady s nesmírným osobním podtextem...

A právě z darů krajanů vzniká převážná část jejich knihovního fondu. Jedná se o knihy novější, pořízené nedávno, následně přečtené a věnované do knihovny. Ale také o knihy, které před padesáti lety nebo ještě dříve přivezla do zahraničí maminka, tatínek, dědeček či babička. Potomci krajanů chtějí, aby knihy po předcích dostaly znovu smysl, a často je věnují právě krajským komunitám. Na jednu stranu se jedná o věc krásnou, na druhou stranu to ale může být tak trochu noční můra pro knihovníky. Starší knihy, které už nevypadají moc lákavě a jsou od autorů, které si již asi nikdo nikdy nepůjčí. Jirásek, Němcová... – česká klasika, kterou jsme ať již povinně či nepovinně kdysi jako školou povinní jedinci četli, nejspíš naše děti už číst nebudou. I kdyby byly tyto knihy sebenovější (a to nejsou) a měly nejlákavější obal na světě (a to nemají), čeština v těchto knihách je pro děti krajanů – druhou či třetí generaci Čechů v zahraničí – příliš složitá. Přesto tyto knihy často zůstávají ve fondech krajských knihoven jako poděkování a milé gesto.

Fond krajských knihoven tedy vzniká především z darů. To znamená, že knihovna ani knihovník vlastně nemají moc velký vliv na to, jaké knihy či žánry se do knihovny dostanou. Jak doplňovat knihovní fond, o jaké knihy a z jakých zdrojů? Ne všichni, kdo se o knihovnu starají, mají přehled o knižních novinkách. Navíc krajské organizace fungují kromě členských příspěvků a občasných menších sponzorských darů a školního převážně díky finanční podpoře Ministerstva zahraničních věcí. Tomu předkládají jednotlivé projekty a jejich rozpočet, který pak příslušní pracovníci tohoto ministerstva hodnotí. Částka na podporu krajanů je ale konkrétní a samozřejmě do velké míry omezená. Každá organizace chtě nechtě musí zvažovat své priority. Jejich nejčastějším, největším a nejvíce podporovaným projektem bývá výuka českého jazyka pro děti krajanů. Důležité je také udržování českých tradic a pravidelná setkávání či kulturní a vzdělávací projekty...

Finanční podpora z domova

Knihovny bývají bohužel na chvostu priorit. Celkový rozpočet na podporu pro krajanů je stano-

ven na období pěti let. Pro představu: na rok 2022 bylo rozděleno mezi všechny krajské spolky něco přes 30 milionů korun. Je to hodně nebo málo? Tato částka byla rozdělena mezi 299 krajských organizací, což v průměru vychází cca na 100 000 korun pro organizaci na rok na **všechny** předkládané projekty. Toto číslo je ale pouze průměrem. Částky se pohybují od několika tisíc korun až po několik set tisíc. Na částku nad 400 000 dosáhlo pouze šest organizací. Nejnižší poskytnutý peněžní dar byl 3000 a nejvyšší 653 000 korun.

Z těchto částek je jasně viditelné, že krajské organizace si zřídka mohou dovolit fungovat ve vlastních prostorách. Prostory jsou velký kámen úrazu, pokud se jedná o provoz knihoven. Když už prostory jsou, nebývají dvakrát velké, a tak je revize knihovního fondu nesmírně důležitá. Jenže... Zase jsme v začarovaném kruhu. Vyhodit knihy s duší? Vyhodit Jirásků a Němcovou? *Psohlavce a Babičku?*

Provoz krajské knihovny

Každá věc, každý úkon, každá činnost je v krajských knihovnách trochu složitější a komplikovanější než v knihovnách místních nebo i knihovnách školních. Už jen proto, že v krajských knihovnách povětšinou pracují neplacení dobrovolníci. Vzdělání v oboru knihovnictví je výjimkou. Registrace knihovny jako instituce ve státě, kde působí, jakbysmet.

A kde se tedy knihy nacházejí, nemají-li svůj stálý kamenný domov? V kufrech či krabicích u některého z krajanů, který je pravidelně vozí do sobotní školy nebo na společenské, kulturní, sportovní a vzdělávací akce spolku. Někdy jsou knihovny dlouhodobě umístěny u některé z krajanek či krajanů, kteří zrovna mají doma místo. Tím se jaksi automaticky stávají knihovníky. Pokud už knihy v kamenných prostorech jsou, je to většinou v prostorech, které spolek provozuje nebo má propůjčené k fungování školy, někdy jsou knihy na konzulátu. Pár spolků přeneslo zodpovědnost za jejich fond na jiné subjekty a například díky spolupráci s místní knihovnou vytvořili českou, případně česko-slovenskou sekci knihovny.

Velikost knihovního fondu se liší: od pár desítek knih po něco přes dva tisíce. A jak se v krajských knihovnách tento fond eviduje? Od naprosto

žádné evidence, založené na nedostatku lidí, kteří by se o knihovnu starali, a tedy závislé na naprosté důvěře čtenářům (typu přijdu, knihu si půjčím, a až ji dočtu a budu mít cestu k vám, vrátím) přes papírovou formu evidence (sešity a kartičky) po excelovské tabulky. Profesionální systémy typu Tritius či Koha jsou naprostou výjimkou. Knihovní řád a případné sankce za pozdní vrácení knihy se také nepoužívají. Vždyť je tak složité si knihy i jen půjčit. Od omezené otevírací doby, která bývá několik hodin týdně, po umístění knihovny. Představte si, že by čtenáři do vaší knihovny museli jet hodinu, dvě, tři... nebo využít toho, že přijedou dvakrát třikrát do roka do města, ve kterém knihovna je? Nežijete-li ve městě, kde knihovna je, ale v jiné části státu, nemáte dvakrát šanci. A řekněme si na rovinu, ani když tam žijete. Některá velkoměsta jsou tak obrovská, že přejet z jednoho konce na druhý je výlet na půl dne.

Z tohoto důvodu například zanikla knihovna v patnáctimilionovém Istanbulu, městě s větším počtem obyvatel, než má celá Česká republika. S návštěvností a bojem o čtenáře se potýkají snad všechny knihovny, krajanské nevyjímajíc. Přesto krajanské knihovny tuto bitvu nevzdávají. Mají svou velmi specifickou, byť zatím nevyhraněnou a nedefinovanou pozici, a přestože jsou to často do jisté míry amatérské počiny, hrají velmi

důležitou roli pro uchování kulturní identity krajanů i jejich dětí. Jejich důležitost jako pojítek krajanské komunity s českou kulturou a literaturou je neoddiskutovatelná.

Co by byly tři kouzelné oříšky pro krajanské knihovny?

VZDĚLÁVÁNÍ A SPOLUPRÁCE, informace, nástroje, mentoring a vlastně někdo zkušený, kdo by jim ukázal jak na to a zasvětil je do tajů a praktických záležitostí týkajících se všech aspektů knihovnictví.

ZVIDITELNĚNÍ A OHODNOCENÍ JEJICH PRÁCE, aby se o nich vědělo, mluvilo a i přes jejich amatérství aby byla oceněna nesmírná práce, která se za vedením a starostí o krajanskou knihovnu schovává.

FINANCOVÁNÍ A PODPORA od profesionálních institucí a příslušných orgánů z mateřské země.

Česká asociace (CzechAssociation.org) jako krajanská organizace si jako jeden ze svých dlouhodobých cílů klade podporovat a propojovat krajanské knihovny nejen s odborníky z ČR a ze zahraničí, ale také mezi sebou. Budovat sebevědomí knihoven i knihovníků a dát jim vědět, že na té cestě nejsou sami, že i na knihovnu v kufříku mohou být právem hrdí!

LENKA KANELLIA

lenka.kanellia@czechassociation.org